

Valenciansk – det glemte sprog

- En diskursanalyse af Manifest pel Requisit Lingüístic's indflydelse på den sociale praksis i Comunidad Valenciana

Af Mette Kjær Thorsen
Bachelorprojekt
Afleveringsdato 1. august 2002

Identitet og magt i Spaniens selvstyrende regioner
Vejleder Torben Hansen

1	Indledning.....	3
2	Diskursanalyse som teori	5
2.1	Socialkonstruktionisme.....	6
2.2	Kritisk diskursanalyse	6
2.2.1	Diskursiv praksis	7
2.2.2	Tekst.....	8
2.2.3	Social praksis	8
2.3	Diskurspsykologi.....	9
2.4	Opsummering af teori	9
3	Historisk rids.....	10
3.1	Før Franco	10
3.2	Under Franco.....	11
3.3	Efter Franco.....	12
4	Kritisk diskursanalyse af Manifestet og Requisite Linguistic	13
4.1	Diskursiv praksis.....	13
4.2	Tekst.....	15
4.2.1	Den historiske diskurs	15
4.2.2	Minoritetsdiskursen	16
4.2.3	Den demokratiske diskurs.....	16
4.2.4	Den officielle diskurs	17
4.2.5	Den administrative diskurs	17
4.2.6	Identitetsdiskurs	18
4.2.7	Aktørernes positionering	18
4.3	Social praksis	19
4.3.1	Tilblivelsen.....	19
4.3.2	Konventionel eller kreativ?	22
4.4	Opsummering af kritisk diskursanalyse	22
5	Den diskurspsykologiske indgangsvinkel.....	23
5.2	Retoriske virkemidler	23
5.3	Opsummering af diskurspsykologi.....	24
6	Vurdering af teoretiske redskaber.....	24
6.2	Kritisk Diskursanalyse	25
6.3	Diskurspsykologi.....	25
7	Konklusion	26

Litteraturliste

Bilag

1 Indledning

Det er i dag et velkendt faktum, at Spanien ikke er et homogent land men derimod en nation med mange facetter. Dette skyldes bl.a. de Olympiske Lege i Barcelona i 1992, hvor Katalonien markerede sig stærkt som region samt den til tider voldelige situation i Baskerlandet. Disse begivenheder har åbnet manges øjne for, at Spanien i dag består af flere regioner med en høj grad af selvstyre og store indbyrdes forskelle, både hvad angår størrelse, historie og sprog. Valencia har ikke tidligere markeret sig så væsentligt som Katalonien og Baskerlandet i denne debat.

Et manifest udsendt i marts 2001 af fagforeninger og forældreorganisationer ændrer denne situation og er grunden til, at den regionale problematik er blevet området for denne opgave. Dette manifest kræver, at valencianske funktionærer skal beherske både det lokale sprog og kastiliansk, som det længe har været tilfældet i andre officielt tosprogede regioner. På mindre end to måneder lykkedes det initiativtagerne til manifestet at mobilisere valencianerne til at støtte forslaget og få præsidenten for *Comunidad Valenciana* Eduardo Zaplana fra regeringspartiet *Partido Popular* til at bakke delvist op om det. Hvordan et papir kan erstatte en tradition for ikke at kræve kendskab til valenciansk, og hvilke virkemidler manifestets forfattere benytter sig af, er nogle af de ting, jeg ser nærmere på i denne opgave.

Med udgangspunkt i manifestet finder jeg det relevant at anvende diskursanalysen. Grundprincippet heri er, at sproget er vores indgang til virkeligheden, og at betydning skabes gennem social interaktion. Teorien, der ligger bag diskursanalysen, er socialkonstruktionismen, som også inddrages, da en forståelse af denne er afgørende for at følge analysen.

Den teoretiske litteratur jeg arbejder med er Marianne Winther Jørgensen og Louise Phillips' bog *Diskursanalyse som teori og metode*, som giver et tilgængeligt overblik over de større retninger indenfor området. I tråd med disse forfatteres anbefalinger har jeg valgt at sammensætte mine analyseredskaber fra to af de diskursanalytiske tilgange. Disse er Norman Fairclough's kritiske diskursanalyse og Widdicombe & Wooffitt's diskurspsykologi.

Det empiriske materiale, som består af manifestet samt artikler, har jeg fundet på internettet, hvilket har tilladt mig løbende at følge udviklingen. Artiklerne stammer fra den elektroniske

udgave af dagbladet *El País*, mens manifestet er fra hjemmesiden for *Comisiones Obreras*. I sagens natur er dette på valenciansk, og jeg har oversat det med hjælp fra valenciansk-kastilianske ordbøger. Manifestet er objektet for denne analyse, da det er et eksempel på, hvordan de spanske regioner i dag fremstiller sig selv, og på hvordan de opnår stadig flere ressourcer til at tage vare på de regionale særpræg.

Opgavens formål er at se på, hvordan den i manifestet benyttede diskurs kan ændre den sociale praksis. Med mere teoretiske termer undersøger jeg den diskursive dimension af social forandring. Dette er relevant, da man ved at afdække betydningskonstruktionen i sproget kan få indblik i, hvordan et skriftligt budskab kan ændre en praksis i hverdagen.

I denne opgave beskæftiger jeg mig ikke med, hvorvidt valenciansk kan betegnes som en dialekt af katalansk eller ej, da jeg ikke finder, det har relevans for hovedspørgsmålet. Jeg vil heller ikke gøre detaljeret rede for det juridiske aspekt i uddelegeringen af kompetencer til regionerne. Dette er kun medtaget i det omfang, det bidrager til forståelsen af den sociale kontekst.

Opgaven søger at løse følgende problemformulering:

Hvordan er diskursen i Manifestet relevant med til at ændre den sociale praksis i Valencia?

For at gøre vejen til det endelige svar lettere har jeg valgt at stille følgende underspørgsmål:

Hvilke diskurser trækker manifestets forfattere på for at få deres budskab klart igennem? Hvilke konsekvenser har diskursen i manifestet for den sociale praksis?

Først introducerer jeg teorien samt de principper, der ligger bag denne metode. Dernæst sætter jeg manifestet ind i sin kontekst ved at introducere den historiske baggrund, så læseren derved får indblik i den regionale problematik. Således mener jeg, at læseren er blevet ”klædt på” til

på bedste vis at forstå analysen. Jeg runder af med i sidste del af opgaven at kommentere på de teoretiske redskaber samt at perspektivere og konkludere på hele opgaven.

2 Diskursanalyse som teori

For at kunne svare på hvordan manifestets diskurs er med til at ændre den sociale praksis, benytter jeg mig af diskursanalysen som teori. Dette betyder, at jeg indtager en diskursanalytisk indgangsvinkel og har et par diskursanalytiske briller på i analysen af selve manifestet. Diskursanalyse ser nærmere på de mønstre, som sproget er struktureret omkring, og for at definere diskurs har jeg valgt at basere min forståelse på Jørgensen og Phillips' definition: **diskurs er en bestemt måde at tale om og forstå verden (eller et udsnit af verden) på** (Jørgensen 1999: 9). I forhold til mit fokus er det de valencianske forfatterne til manifestets måde at fremstille verden på, jeg er interesseret i.

Grundprincippet i diskursanalysen er, som tidligere nævnt, at sproget er vores indgang til virkeligheden. Virkeligheden skabes af vores ytringer/diskurser, og det er gennem brugen af sproget, at vi former et billede af verden (Jørgensen 1999: 14). Sagt på en anden måde konstituerer sprog verden, og verden er samtidig konstitueret af sprog. Jeg har valgt lingvisten Norman Fairclough's kritiske diskursanalyse samt psykologerne Widdicombe og Wooffitt's diskurspsykologi, da jeg mener, at det er vha. disse tilgange, at mekanismerne i manifestet træder tydeligst frem. Jeg har desuden valgt at benytte mere end én tilgang, da de hver især har styrker og svagheder på visse områder af analysen. Som nævnt ovenfor har disse to tilgange, som de øvrige indenfor retningen, socialkonstruktionismen som teoretisk grundlag. Derfor beskrives også denne i dette afsnit.

Jeg har valgt at opdele teoridelen i tre dele. Først beskriver jeg kort socialkonstruktionismen for at danne grundlag for en bedre forståelse af de konkrete fremgangsmåder; kritisk diskursanalyse og diskurspsykologi.

2.1 Socialkonstruktionisme

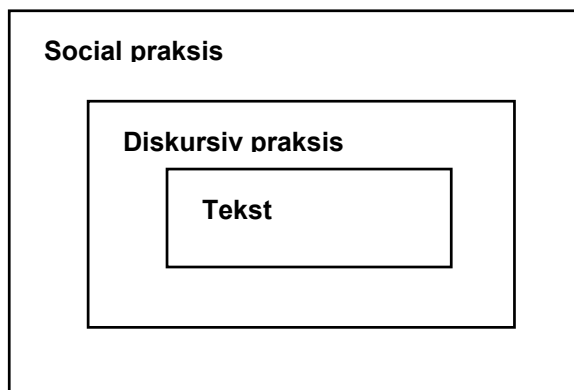
For at kunne forstå principperne bag diskursanalyse, må man kende socialkonstruktionismen (herefter SK). SK er en overordnet retning, som udover at indeholde diskursanalyse også omfatter bl.a. dekonstruktion og poststrukturalisme¹. SK er opstået indenfor de sidste 20 år som reaktion på den kognitive psykologi. Denne bygger på grundprincipper om, at mennesket har nogle essentielle værdier, der er ens hos alle individer, og at sprog er lig med en reel afbildning af verden (Jørgensen 1999: 105). Tilhængere af SK mener derimod, at begreber som betydning og identitet er kontingente og altså kunne være sammensat på en anden måde (Jørgensen 1999: 105). På den måde inkluderes det dynamiske aspekt i teoriapparatet. Dette ser jeg som en force i forhold til den kognitive psykologi. Det bliver til et brugbart redskab i analysen af samfundets og dets udvikling, idet SK stiller spørgsmål ved ting, vi tror, vi ved, til selvfølgelighederne i samfundet. Viden er for socialkonstruktionisterne et produkt af sociale processer, hvilket betyder, at den verden/sandhed vi kender, for dem er en social konstruktion og noget, skabes gennem interaktion med andre.

2.2 Kritisk diskursanalyse

Norman Fairclough adskiller sig fra de fleste andre diskursanalytiske tilgange ved at medtænke det sociale aspekt som en del af sin tredimensionelle model, vist nedenfor. Desuden er det kritiske i tilgangens navn udtryk for, at Fairclough's mål med at foretage diskursanalyse er at kortlægge diskursens rolle i opretholdelsen af ulige magtforhold (Jørgensen 1999: 76). For ham er det vigtigt at formidle resultatet videre, så andre grupper i samfundet derved kan få indsigt i diskursens magt og gå til modangreb på disse.

¹ Dekonstruktion er indenfor litteraturvidenskaben den holdning, at ethvert litterært værk kan nedbrydes og fortolkes på mange måder. Poststrukturalisme er en lingvistisk retning, der mener, at diskurs konstruerer den sociale verden i betydning, og at betydning aldrig kan fastlåses på grund af sprogets grundlæggende ustabilitet.

Norman Fairclough arbejder med nedenstående model:

Jeg vil i det efterfølgende gennemgå denne models 3 dele.

2.2.1 Diskursiv praksis

I den diskursive praksis undersøges, hvordan den pågældende tekst er produceret og under hvilke forhold (Jørgensen 1999: 93). Er det fx en folder, der reklamerer for *Partido Popular*, har den sandsynligvis undergået adskillige gennemlæsninger rundt om i systemet i modsætning til løbesedler delt ud ved en demonstration. Med andre ord en undersøgelse af hvilke produktionsforhold teksterne har undergået. Ligeledes undersøges hvordan teksterne modtages eller konsumeres. I mange tilfælde kan disse forhold være svære at belyse, da de ofte er skjulte for offentligheden. Norman Fairclough løser dette ved i stedet at se nærmere på hvilke allerede eksisterende diskurser, der kan identificeres i det empiriske materiale. Han kalder dette for interdiskursivitet. For Fairclough er en høj grad af interdiskursivitet tegn på forandring. Han undersøger også intertekstualitet: hvordan en tekst trækker på andre tekster. Enten uden direkte angivelse af kilden eller som manifest intertekstualitet, hvor det tydeligt fremgår, hvor det pågældende tekststykke stammer fra (Jørgensen 1999: 84-85).

2.2.2 Tekst

Det næste aspekt Fairclough inkluderer i sin teori, er teksten som kommunikativ begivenhed. Formålet er at blive klar over, hvordan diskursen iværksættes på tekstniveau, hvilke virkemidler den benytter sig af. Hertil benytter Fairclough sig af redskaber fra lingvistikken og undersøger bl.a. grammatik og vokabular samt transitivitet og affinitet. Sidstnævnte er et udtryk for, hvor meget taleren slutter sig til det pågældende udtryk. Dette ses i markører som "måske", "jeg synes" og "det kunne være". Ved at se nærmere på transitivitet kan undersøgeren danne sig et overblik over, hvem der i teksten er konstrueret som henholdsvis aktiv og passiv. Dette kan bl.a. hjælpe til at afdække, hvilke subjekspositioner teksten skaber for de, der agerer heri. Her træder Norman Fairclough's baggrund som lingvist tydeligt frem, da han foretager en decideret sproglig analyse af teksten (Jørgensen 1999: 95).

Tekstniveauet er adskilt fra analysen af den diskursive praksis på det teoretiske plan, men i praksis vil niveauerne typisk indgå i reciprok vekselvirkning, da diskurserne bedst kommenteres lingvistisk ved identificeringen af dem.

2.2.3 Social praksis

Det sidste trin i analysen indenfor kritisk diskursanalyse er at undersøge den sociale praksis. Det er her, analysen falder på plads, idet man ved at tilføje den sociale dimension til analysen kan se, om diskursen er med til at forandre noget i samfundet eller, om den blot reproducerer allerede eksisterende diskurser og derved opretholder den sociale magtbalance. I praksis gøres dette ved at undersøge den sociale baggrund for den kommunikative begivenhed. Derefter ses der på, om den benyttede diskurs forandrer noget ved den sociale praksis eller ej (Jørgensen 1999: 98). Undersøgeren kan således afgøre, hvorvidt diskursen benyttet i empirien er konventionel, hvilket vil sige, at den ikke forandrer noget ved den sociale orden, eller om den er kreativ, hvilket betyder, at den udfordrer de gængse magtforhold. Fairclough angiver selv, at der for denne del af analysen ikke foreligger en bestemt fremgangsmåde. Det vigtige er at specificere den sociale kontekst for det empiriske materiale og konsekvenserne af diskursen heri (Fairclough 2002: 237).

2.3 Diskurspsykologi

Diskurspsykologien, repræsenteret ved Widdicombe og Wooffitt's tilgang, er opstået som en direkte kritik af den kognitive psykologi. For kognitivister er sproget lig med verden (Jørgensen 1999: 105). For socialkonstruktionister er der mange måder at beskrive verden på alt efter individets sociale og historiske baggrund. Identitet er dermed ikke fast men skabes i forhandling med omgivelserne (Jørgensen 1999: 114). Tilgangen afviser, at alle besidder samme sæt indre kognitive processer, også kaldet essenser, idet de tillægger individet mere frihed til at tolke verden, agens, end kognitivisterne. Widdicombe og Wooffitt fremhæver, at folk trækker på de forskellige diskurser alt efter, hvad der er mest hensigtsmæssigt og vil med deres analyse undersøge, hvordan betydning konstitueres i diskurser, som folk trækker på for at tale om verden (Jørgensen 1999: 126). Diskurspsykologi er kun mindre interesseret i, hvilken af de mange fremstillinger af verden, der er sand; idet tilgangen har socialkonstruktionisme som teoretisk grundlag, findes ingen sandhed. Det vigtige i analysen er, hvordan fremstillingerne af verden kommer til at se sande ud. Jeg ser dette område som interessant i forhold til denne undersøgelse, da mit fokus er, hvilke midler manifesteret bruger for at fremstå som sandheden.

Jeg ser som en af denne retnings svagheder, at den ikke beskæftiger sig med omgivelserne. Altså forbliver de sociale konsekvenser og praksisser uigennemsigtige (Jørgensen 1999: 141). På den baggrund finder jeg det relevant at inddrage det sociale aspekt og supplerer derfor med den kritiske diskursanalyse.

2.4 Opsummering af teori

Til analysen af manifesteret benytter jeg mig af de to ovenstående retninger. Fra diskurspsykologien benytter jeg det fokus, retningen har på den retoriske opbygning af diskurser. Jeg mener, at diskurspsykologi har et bedre redskab end kritisk diskursanalyse til at belyse, hvordan folk decideret bruger en bestemt måde at tale om verden på. Fra den kritiske diskursanalyse bruger jeg alle tre dimensioner i Fairclough's model, da denne retning er mest fordelagtig til at inddrage den sociale dimension og dermed det dynamiske aspekt. Begge retninger har udgangspunkt i socialkonstruktionismen. Fairclough har flere lag i sin analyse, mens diskurspsykologien koncentrerer sig fuldt ud om det retoriske aspekt. Dette aspekt af

diskurspsykologien kan passes ind i tekstniveauet hos Fairclough, hvor man kan bruge dennes lingvistiske analysemetoder til samtidig at se nærmere på den retoriske opbygning af teksten.

På baggrund af ovenstående mener jeg, det er muligt at benytte både diskurspsykologi og kritisk diskursanalyse til analysen af manifestet.

3 Historisk rids

Før jeg påbegynder analysen, er det nødvendigt med et indblik i historien i Spanien og i særdeleshed historien i regionerne. Følgende afsnit skal ikke betragtes som en udtømmende beskrivelse af Spaniens historie i perioden men som en kort indføring i problematikken. I det omfang der refereres til regionerne, menes de i dag officielt tosprogede, Katalonien, Kanariske Øer, Baskerlandet, Galicien og Valencia.

3.1 Før Franco

Det geografiske område, der i dag kaldes Spanien, har i størstedelen af landets historie været delt i områder med forskellige overhoveder og religiøse orienteringer. Først med indsættelsen af Felipe V de Borbón i 1700 er der tale om et mere forenet Spanien. Ved denne lejlighed blev det påbudt administrationen overalt at tale kastiliansk (Siguan 1992: 27): tidligere havde latin været det benyttede sprog. At insistere på et sprogligt homogent fællesskab blev synonymt med den nationale enhed, og sproget blev monarkens redskab til at håndhæve denne. Indtil 1900-tallet er der stille omkring de regionale sprog. De tales fortsat i hjemmet, men hørtes sjældent i offentligheden, idet kastiliansk blev betragtet som *la lengua culta*. Derfor er de lokale sprogs skriftlige udtryksform på det tidspunkt næsten glemt. Ingen i de daværende indflydelsesrige politiske grupper anser tosprogethed som et problem, der bør debatteres (Siguan 1992: 31). Denne dvale ophører i 1833. Her skrives det første digt på katalansk i nyere tid, hvilket betragtes som startskuddet for genoplivningen af de lokale sprog. I denne periode er katalansk primus motor for genopdagelsen af de regionale sprog som kulturel udtryksform, en bevægelse der i Katalonien får navnet *La Renaixença*, og der gøres her en stor indsats for også at styrke skriftsproget. Valenciansk gør på dette tidspunkt ikke

noget væsen af sig, sandsynligvis idet der ikke er noget ønske om selvstyre bag, som det var tilfældet i Katalonien (Siguan 1992: 45). Desuden er der ikke sproglig uniformitet i regionen, da kun en del af det valencienske territorium taler det lokale sprog. Op igennem det 20. århundrede bliver de regionale bevægelser stadig stærkere og med indførelsen af den 1. Republik i 1931 kom også *Estatutos*² til Katalonien og Baskerlandet. Pga. udbruddet af *La Guerra Civil* i juli 1936 når Galicien ikke at få endeligt godkendt sin *Estatuto*.

3.2 Under Franco

I tiden efter den nationale bevægelses sejr i *La Guerra Civil*, under diktatoren Francisco Franco y Bahamonde, tvinges regionerne atter til kastilianisering. Franco var opsat på at opnå et forenet Spanien, og måden at nå til dette mål blev en stærk centralisering og undertrykkelse af de lokale sprog (Siguan 1992: 68). Denne tilstand varer indtil 1960'erne, hvor der, samtidig med en generel åbning udadtil, foregår en opblødning hvad angår brugen af regionale sprog i den offentlige sfære. I den tid bliver der sat lighedstegn mellem kampen for at få lov til at benytte sit eget sprog og kampen for demokratiet, hvilket medfører, at der i flere regioner end tidligere opstår bevidsthed om det lokale sprog (Siguan 1992: 70). I *Comunidad Valenciana* opfordrer forfatteren J. Fuster folk til at fremme den valencienske selvbevidsthed og mener, at det skal ske ved at lægge sig i kølvandet på den stærke katalanske nationalisme (Siguan 1992: 72). Idéen affødte massiv politisk protest, der i dag stadig giver genklang, og for første gang havde kampen for retten til brug af valenciensk en politisk base. Dette hjalp til at sætte skub i debatten under de sidste år af frankismen, og da Franco dør i 1975 er der, ligesom i de andre regioner, i Valencia et stærkt ønske om større regionalt selvstyre.

² Ley especial básica para el régimen autónomo de una región, dictada por el Estado de que forma parte

3.3 Efter Franco

... *proteger a todos los españoles y pueblos de España en el ejercicio de los derechos humanos, sus culturas y tradiciones, lenguas e instituciones (Preámbulo, La Constitución).*

Ovenstående citat indikerer den markante ændring fra tiden under Franco til tiden efter 1978. Af citatet ses en tydelig markering af, at de regionale særpræg med den nye styreform i højere grad vil blive respekteret. Med vedtagelsen af *La Constitución* starter nu en proces med uddelegering af beslutningsmagten fra centralregeringen til de 17 nyoprettede *Comunidades Autónomas*. De regioner, der først fik uddelegeret kompetencer var Katalonien og Baskerlandet, der allerede under den første Republik havde opnået *Estatutos*.

La Constitución anerkender nu de regionale sprog som officielle, idet ordlyden af artikel 3.2 er: *Las demás lenguas españolas serán también oficiales en las respectivas Comunidades Autónomas de acuerdo con sus Estatutos*. Regionernes *Estatutos* indeholder desuden følgende fællestræk:

- de definerer alle deres sprog som *oficial* og *lengua propia*
- alle har ret til at kende og bruge dette
- ingen vil blive diskrimineret pga. deres sprog (Siguan 1992:84)

Fra starten af 1980'erne vedtages en del love om brugen af det lokale sprog, og regionerne begynder dermed at have en konkret sprogpolitik. Valencia får i 1983 sin version, nemlig *Ley sobre Uso y Enseñanza del Valenciano*, LUEV. Det er denne lov, som manifestet henviser til, (l. 10), da det i LUEV fremgår, hvordan *Generalitat Valenciana* har pligt til at pleje det valencianske sprog. Mens andre regioners sprogpolitik eksplicit nævner, hvilken instans der skal være toneangivende, fx *La Real Academia de la Lengua Vasca* i Baskerlandet, er LUEV tavs på dette område. Dette skyldes diskussionen om, hvorvidt valenciansk er en dialekt af katalansk eller ej (Siguan 1992: 95). Samtidig er der stadig uenighed om, hvorvidt Valencia bør tilslutte sig Kataloniens kulturarv eller, om de i stedet skal markere regionens eget særpræg. En betegnelse som *Países Catalanes* er fx ikke lige populær i alle kredse. Diskussionen om valenciansk drejer sig for *Comunidad Valenciana's* vedkommende således

ikke blot om sproget, men har rødder i et ønske om at være politisk uafhængige af Katalonien. Sproget bliver således et politisk redskab til at distancere sig fra den mere magtfulde nabo.

Historien er på den måde i grove træk ført op til i dag. En mere detaljeret gennemgang af manifestets tilblivelse er at finde i 4.3, i afsnittet om den sociale praksis.

4 Kritisk diskursanalyse af Manifestet pel Requisit Lingüístic

Manifestet er delt op i fire dele med tre hovedoverskrifter. Den første del (1.1-4) siger noget om dem, der har underskrevet manifestet. De er bekymrede for sproget og indstillede på at forbedre situationen. I anden del (1.6-41) gøres det klart hvorfor, at situationen for det valencianske sprog må ændres. Der listes en del argumenter og nævnes love. Den tredje del består af de ændringer, som manifestet foreslår og fastslår samtidig, at Valencia ligger efter de andre *Comunidades Autónomas*, hvad angår sproglige rettigheder (1.43-75). Den fjerde del er en tre liniers opfordring til én konkret ændring .

Den første del af min analyse vil være en gennemgang af den diskursive praksis, som består af en identificering af diskurser i manifestet. Denne efterfølges af analysen på tekstniveau, hvor jeg detaljeret beskriver disse diskursers karakteristika. Samtidig gør jeg klart, hvordan hver enkelt af diskurserne er medvirkende til at få budskabet succesfuldt igennem. Nøjagtig hvor disse diskurser kommer til udtryk i manifestet vil være nævnt i parenteser med linienummer, der henviser til det oversatte manifest i bilag 1. Den tredje del af analysen er den sociale praksis, hvor jeg ser nærmere på den sociokulturelle baggrund og de sociale konsekvenser af manifestet.

4.1 Diskursiv praksis

Som nævnt tidligere i teoriafsnittet er diskursiv praksis for Fairclough primært et spørgsmål om at identificere de diskurser, der benyttes i den analyserede tekst. Ved gennemlæsning af manifestet har jeg fundet træk fra følgende diskurser:

- den historiske
- minoritetsdiskursen
- den demokratiske
- den administrative
- den officielle
- identitetsdiskursen

Med den demokratiske, den administrative og den officielle diskurs opnår manifestet at argumentere bredt, mens minoritetsdiskursen, den historiske og identitetsdiskursen påvirker de mere emotionelle sider hos læseren. Hvor i manifestet diskurserne optræder vil blive behandlet mere indgående under tekstanalysen i 4.2, hvor de samtidig uddybes med eksempler. Her vil jeg i stedet koncentrere mig om den diskursive praksis med fokus på tekstens genre og andre tilgængelige genrer ved udsendelsen af et politisk budskab.

At der er tale om et politisk budskab er efter min mening lettere camoufleret. På grund af manifestets brug af pluralisformer er det første indtryk, at bekendtgørelsen kommer direkte fra det valencianske folk og ikke, at det er et budskab fra bestemte grupper i samfundet, nemlig *La Mesa per l'Ensenyament en València* bestående af fagforeninger og forældregrupper. Ved ikke eksplicit at gøre opmærksom derpå undgår initiativtagerne, at grupper med en anden politisk orientering tager afstand fra budskabet. Et budskab som dette behøver ikke imidlertid at være politisk, da man godt kan være tilhænger af, at det administrative personale kan tale valenciansk uden, at dette indikerer et bestemt politisk tilhørsforhold. Alligevel mener jeg, at man som læser bør være opmærksom på afsenderforholdet.

Hvad angår konsumtion -og produktionsprocesser indenfor den politiske sfære udgør dette i dag et bredt spektrum, som fx pressemeddelelser, brochurer med partiinfo, vælgermøder etc. Når der i stedet vælges manifestet som udtryksform, ganske vist offentliggjort i pressen, kan det have flere årsager. Et manifest er ifølge *Real Academia Española: Escrito en que se hace pública declaración de doctrinas o propósitos de interés general*. Grunden til at netop denne udtryksform er blevet valgt, kan der kun gisnes om. Dog må det siges at være en højtidelig måde at udsende sit budskab på, noget initiativtagerne sandsynligvis har haft med i deres overvejelser. Samtidig er det en klar udtryksform, især i dette tilfælde, da manifestet er bygget overskueligt op, så alle kan følge med i indsigelser og krav. Samtidig er det en

kommunikationsform, der sjældent benyttes, hvilket sandsynligvis skaffer manifestet mere opmærksomme læsere end, hvis *La Mesa per l'Ensenyament en València* havde valgt en pressemeddelelse i den gængse form.

Manifestet har flere eksempler på intertekstualitet. Denne kan betragtes som en skala fra brug af citater til bearbejdnings af andre tekster via referat og resumé, til referencer til tekster, der drejer sig om samme emne. Dette er tilfældet her, da teksten eksplicit henviser til *l'Estatut d'Autonomia* og LUEV. At disse optræder som manifest intertekstualitet må foreløbig ses som tegn på, at manifestets forfattere ikke ønsker at bryde med den eksisterende samfundsform, hvilket henvisningerne til *La Constitució* og *Tribunal Constitucional* også indikerer.

Hernæst vil jeg bevæge mig til det inderste niveau i Fairclough's model, den tekstnære analyse af manifestet.

4.2 Tekst

Ligesom niveauerne i Fairclough's model kan diskurserne kun adskilles på det teoretiske plan og vil ofte overlape hinanden.

Nedenfor følger karakteristika for diskurser nævnt i 4.1 samt angivelser af, hvor disse kommer til udtryk i manifestet. Sidst i afsnittet gør jeg rede for manifestets positionering af aktørerne.

4.2.1 Den historiske diskurs

Her betones de fælles begivenheder, at fællesskabet går langt tilbage, og at Valencia er opstået uden udefrakommende magthavere, der har bestemt, hvor grænserne skulle være. Hvad der ofte ignoreres i diskursive konstruktioner af denne form for samhørighed, er de interne forskelle i en gruppe. Valencianerne fremstilles her som en homogen befolkning med samme fortid og ønske for fremtiden, nemlig at valenciansk får ”genoprejsning”. Ved at benytte pluralis (*tenemos* l.20) ignoreres disse forskelle. Valencianerne fremstilles som en gruppe, der alle vil det samme nemlig, at administrationen taler valenciansk. Sådan behøver

det ikke at forholde sig, men *La Mesa per l'Ensenyament en Valencià* vælger at se bort fra dette ved at lade valencianerne fremstå som talende med én mund.

I manifestets anden del (1.8) nævnes ordet *histórica*. Det understreges, at valenciansk er valencianernes eget sprog pga. tradition og ydermere udgør deres mest særegne *seña de identidad* (1.9). Altså er valencianerne i dag et folk, der lever uden det vigtigste tegn på deres identitet. Således virker det indlysende for alle, der læser manifestet, at denne situation er uacceptabel, og at de lovgivende instanser må gøre noget ved den.

4.2.2 Minoritetsdiskursen

En betegnende beskrivelse af denne form for diskurs er: bare fordi vi er små, har vi også rettigheder! Manifestets forfattere påråber sig flere gange minoritetsstatus (1.2 + 24) og betegner situation for valenciansk som værende en *situación minoritaria*. De umiddelbare konnotationer til minoritet er uretfærdighed, overgreb og diskrimination, hvilket valenciansk også er udsat for ifølge manifestet (1.33). I den vestlige verden ønsker stater ofte at fremstå som demokratiske nationer, der tager hensyn til sine mindretal, og det må derfor betragtes som en alvorlig beskyldning, manifestet kommer med. Desuden er valenciansk ifølge manifestet i en minoritetssituation *todavía* (1.3); sproget er aldrig trådt ud deraf.

4.2.3 Den demokratiske diskurs

Den gængse forestilling om demokrati er, at befolkningen taler ved at vælge visse politikere til at lovgive om samfundet for sig. Resultatet er en række love, som efterfølgende bør respekteres. En forsømmelse af disse folkevalgte regler er i de flestes øjne en alvorlig forseelse og derfor særdeles brugbar, hvis man ønsker at anklage en lovgivende magt. Manifestet anklager staten for ikke at overholde sine pligter og omtaler denne som *definido como de derechos e igualitario* (1.31). Altså optræder staten ikke demokratisk, men er blot defineret som sådan. En alvorlig beskyldning i det spanske samfund, der endnu ikke er så vant til demokrati, at det bliver taget for givet. At en minoritetsdiskurs i det hele taget får ”taletid”, er i sig selv et tegn på demokrati. I den vestlige verden ynder demokratierne at dyrke

mindretallene og gør gerne opmærksomme på, hvor imødekommende, de er overfor disse. Især hvis majoriteten derved ikke behøver at afgive magt, men kan nøjes med ord.

4.2.4 Den officielle diskurs

Den officielle diskurs læner sig i manifestet op af den demokratiske diskurs, idet den trækker på den eksisterende samfundsform som den vej, der må følges. Ved nævnelse af diverse love anerkendes samfundets struktur, som den er i øjeblikket. Der stilles ikke spørgsmålstegn ved, om *Comunidad Valenciana* fortsat skal være en del af Spanien. Manifestet trækker i høj grad på diskurser fra det officielle Spanien, da teksten ofte nævner *La Constitución* og *Tribunal Constitucional*. Manifestet nævner således, hvordan *Tribunal Constitucional* har slået fast, at administrationerne i de andretosprogede *Comunidades* skal beherske begge sprog (1.36-37). Udover henvisninger til *La Constitución* og *Tribunal Constitucional* refererer manifestet også til lovgivning på regionalt plan, nemlig LUEV og *l'Estatut* (1.10). Altså er der stor accept af systemet, som det er: manifestet ønsker ikke at bryde afgørende med opdelingen af landet i regioner. Forfatterne har med henvisningen til andre officielt tosprogede *Comunidades Autónomas* et stærkt argument, da bilingvale funktionærer her allerede er et krav. Disse *requisitos* er adskillige gange blevet prøvet ved *Tribunal Constitucional* og fundet fuldt ud legale (1.68-69). At dommene nævnes kan opfattes som en trussel og som en måde, hvorpå forfatterne til manifestet indirekte får sagt, at hvis ikke *Generalitat Valenciana* imødekommer deres krav, kan det komme til en retssag, som *La Mesa per l'Ensenyament en València* med stor sandsynlighed vil vinde. Andre interesser kan tænkes at spille ind her, da de lokale regeringer sandsynligvis nødt vil irrettesættes af *Tribunal Constitucional*.

4.2.5 Den administrative diskurs

At bo i land med velfærdsambitioner betyder gerne, at den offentlige administration er en velkendt aktør, som bør afspejle de mennesker, den skal servicere. I Spanien findes stadig megen bureaukrati, og en stor del af serviceringen foregår ved at møde fysisk op på kontorer. Konsekvensen af, at folk frit skal kunne vælge, hvilket sprog de vil tale er, at administrationen skal beherske både kastiliansk og valenciansk, især da denne befinder sig på valenciansk jord

(1.27-29). En nødvendighed *Generalitat Valenciana* ignorerer, hvilket gør styret skyldig i en alvorlig forseelse. Et faktum som forfatterne til manifestet ignorerer er, at langt de fleste, der taler valenciansk også taler kastiliansk uden problemer. Faktisk foretrækker mange at bruge kastiliansk i ikke-personlige relationer (Siguan 1992: 208). Ved at undlade dette får læseren opfattelsen af det urimelige i situationen, idet det er umuligt at have en administration, der ikke kan tale med borgerne. Ydermere fremgår det, at der nu også vil blive stillet krav om, at visse dele af centraladministrationen taler regionernes sprog (1.71-75). Hvorvidt dette er alvorligt ment, eller om det er taget med som forhandlingspunkt, kan der kun gisnes om. Desuden er det vigtigt at være opmærksom på, at ikke hele det valencianske territorium taler valenciansk. LUEV nævner dette i artikel 18.1, mens manifestet intet siger herom. Teksten skelner ikke, idet *nuestro territorio* (1.17) refererer til hele *Comunidad Valenciana*. En udeladelse der får budskabet til at gå klarere igennem ved at ignorere forskelle indadtil.

4.2.6 Identitetsdiskurs

Et andet nøgleord i manifestet er identitet og nærmere betegnet sprogets indflydelse derpå. Allerede i starten af manifestet konstitueres sproget som det vigtigste træk i identiteten (1.9). Ikke bare efter forfatternes mening men som et lovfæstet faktum. Efter at have slået dette fast beskrives i resten af manifestet situationen for det valencianske sprog, og der tegner sig et trist panorama for den valencianske identitet. Især da valenciansk betegnes som værende i en så slem situation, at det har brug for *recuperación* (1.14). Eftersom der er sat lighedstegn mellem sprog og identitet, bliver forsømmelsen af det valencianske sprog til et angreb på valencianerne.

4.2.7 Aktørernes positionering

Manifestet igennem skabes tydelige subjektpositioner for henholdsvis det valencianske sprog, forfatterne og magthaverne. Jeg redegør efterfølgende kort for disse og giver eksempler derpå.

Sproget er tydeligvis det udsatte element, der har brug for beskyttelse. Det optræder i passivsætninger som modtager af angrebene fra centralregeringen og er altså uden nogen form

for agens. Sproget befinder sig ifølge manifestet i en *situación minoritaria* (1.2) og har brug for *recuperación* (1.14). Snarere end en subjeksposition skaber manifestet en objektposition for sproget, da forfatterne tilsyneladende ikke har tiltro til, at sproget er stærkt nok til at overleve uden hjælp, noget eksperter på området forholder sig kritisk til (Siguan 1992: 208).

Forfatterne af manifestet, *las personas que firmamos* (1.1), beskrives i modsætning hertil som handlekraftige, ærlige og loyale. Bruger af *manifestar* (1.6) og *firmar* indikerer, at her er folk, der står bag deres ord og tør skrive under på det. De er *comprometidas* (1.1) og *preocupadas* for deres sprogs fremtid (1.2) og er i hele manifestet beskrevet med en aktiv sætningsstruktur.

De lovgivende instanser, *Generalitat Valenciana* og centralregeringen, der har magt til at ændre situationen, beskyldes begge for at have forsømt sine pligter. Centralregeringen begår *discriminación* (1.30) og *Generalitat Valenciana* undlader at pleje de lokale særpræg, som de har *compromiso irrenunciable* (1.12-13) til at gøre.

Læseren efterlades ikke i tvivl om manifestets intentioner, da den tydelige markering af subjekt og objekt for handlingerne bidrager til en forenkling af budskabet.

4.3 Social praksis

For at kunne beskrive manifestets konsekvenser i hverdagen er det, udover den historiske baggrund i afsnit 3, nødvendigt at introducere den sociokulturelle kontekst. I analysen af den sociale praksis beskriver jeg manifestets tilblivelse og forfatterne bag, primært baseret på artikler fra den elektroniske udgave af dagbladet *El País*. Referencer til konkrete artikler er markeret i parentes (fx EP 1/4-01), og mere udførlig beskrivelse af kilden findes i oversigten over internetsider i litteraturlisten.

4.3.1 Tilblivelsen

Skal man ansættes som funktionær i Katalonien, skal man kunne katalansk. Skal man ansættes som funktionær i Galicien, skal man kunne tale galicisk. Men for at blive ansat i

Comunidad Valenciana skal man ikke kunne valenciansk. Sådan har virkeligheden været indtil for kort tid siden. For at ændre på denne situation udsendte *La Mesa per l'Ensenyament en València* i marts 2001 *Manifest pel requisit lingüístic*. Denne organisation består af følgende grupper:

- *Comisiones Obreras, CCOO*
- *Unión General de Trabajadores, UGT*
- *Sindicat de Treballadors i Treballadores de l'Ensenyament del País Valencià, STEPV*
- *Federación d'Escola Valenciana, FEV*
- Selvstændige forældreorganisationer

De to første er velkendte fagforeninger med afdelinger over hele Spanien. STEPV er en lokal fagforening, mens FEV består af en bred gruppe af skoler og forældre, der har slået sig sammen for at promovere og normalisere brugen af valenciansk. Overordnet set er det aktører med politisk standpunkt til venstre for den politiske midte, og manifestet opstod delvist i protest mod *Partido Popular*-regeringens nedprioriteringen af det valencianske sprog, på trods af valgslogan som *Valenciá, clar que sí!* (EP 4/4-01). En anden hændelse, der havde vakte stor harme hos disse grupper, var udgivelsen af visse historiebøger, hvori det fremgår, at Spanien er et land med fire sprog, kastiliansk, baskisk, galicisk og katalansk og ikke mere (EP 1/4-01). *La Mesa per l'Ensenyament en València* har i flere år været aktiv fortalere for en mere udbredt brug af valenciansk og havde kort inden udsendelsen af manifestet offentliggjort en redegørelse for sprogets tilstand (EP1/4-01). Manifestet blev siden fulgt op af i alt 15 arrangementer for både børn og voksne, med fokus på brugen af det lokale sprog. Initiativet skabte stor opmærksomhed om manifestet og havde ifølge pressen stor folkelig opbakning. Her er det imidlertid vigtigt at være opmærksom på, at visse af forfatterne til disse artikler har stået i de organisationer, der samtidig er initiativtagere til manifestet. Dette gælder bl.a. Vicent Romans, præsident for FEV, og Vicent Esteve, medlem af STEPV.

Ca. en måned efter offentliggørelse af undervisningsordfører Manuel Tarancón, at fremtidige kandidater til stillinger som undervisere i *Comunidad Valenciana* som minimum skal have kendskab til valenciansk på mellem niveau (EP 10/5-01). Dette er ikke en lovændring men en anden måde at læse artikel 23.1 og 23.2 i LUEV på. Disse lyder:

23.1 *Dada la cooficialidad del valenciano y castellano, los profesores deben conocer las dos lenguas*

23.2 *Los profesores que a la entrada en vigor de la presente Ley no posean un conocimiento suficiente del valenciano serán capacitados progresivamente mediante una política de voluntariedad y gradualidad*

Der har ikke tidligere været ført en konsekvent politik på området, hvorfor artikel 23.1 aldrig er blevet håndhævet og 23.2 aldrig formaliseret.

I manifestets sidste linie specificeres det, at den ændring teksten ønsker at opnå er, at beherskelsen af begge sprog betragtes som *un requisito previo al acceso de la función pública docente* (1.81) (min fremhævninng). Dette afviger fra manifestets øvrige ordlyd. Nu er det altså ikke længere for ansættelse i *Comunidad Valenciana* som sådan, at dette krav skal gælde men kun for stillinger som underviser. Hvorfor denne inkongruens mellem manifestets generelle budskab og det endelige krav, kan forfatteren til denne opgave kun gisne om. Faktum er dog, at der sker en ændring. Den 2. maj 2002 offentliggøres i *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana*, at ovennævnte artikler nu vil blive tolket på en sådan måde, at betingelserne skal være opfyldte inden ansættelsen, ganske som LUEV allerede siger men denne gang uden forbehold.

For manifestet er ændringen kun en halv sejr. Det overordnede krav fra *La Mesa per l'Ensenyament en Valencià* var, at alle funktionærer skulle beherske begge sprog. Dette imødekommes ikke med ændringen, der kun gælder for *la función pública docente*. *Generalitat Valenciana* imødekommer altså kun det, der allerede tydeligt står i LUEV, artikel 23.1 og giver ikke yderligere indrømmelser til *La Mesa per l'Ensenyament en Valencià*. Jeg stiller spørgsmålstegn ved, hvorvidt denne organisation i det hele taget har troet på, at en større ændring ville kunne opnås, jf. den sidste del af manifestet.

4.3.2 Konventionel eller kreativ?

Dekretet om lovændring af 2. maj 2002 er bevis på, at manifestet har ændret den sociale praksis. Som jeg løbende har gjort rede for, har hver enkelt diskurs været medvirkende til denne ændring.

Diskurserne gør det ikke alene, da forudsætningen for succes er et opmærksomt publikum. Jeg mener, at manifestet opnår dette ved at ramme bredt, idet forfatterne har formået at formulere sit budskab på en sådan måde, at det ekskluderer meget få. Desuden har de mange arrangementer til fordel for valenciensk bidraget til at skabe opmærksomhed om manifestet.

Manifestet forandrer hverdagen i Valencia, men på trods af det mener jeg ikke, at diskursen ændrer grundlæggende ved magtsituationen i Valencia. Den ændring, manifestet forårsager, er ikke en afgørende indrømmelse fra *Partido Popular*-regeringen i Generalitat Valenciana. Håndhævelsen af loven er ny, idet den allerede eksisterende artikel 23.1 nu følges ordret. *La Mesa per l'Ensenyament en Valencià* nævner i manifestet muligheden for at tage sagen for *Tribunal Constitucional*. Dette er muligvis årsagen til ændringen, da regeringen med stor sandsynlighed ville tabe en eventuel retssag. Jeg mener således, at det snarere er en erkendelse af, at loven allerede har udtalt sig på dette punkt, mere end det er en ny artikulation af diskursen, der gør at ændringen finder sted. Jeg konkluderer på den baggrund, at diskursen i manifestet er konventionel og altså ikke ændrer magtforholdet i samfundet.

4.4 Opsummering af kritisk diskursanalyse

Ud af den kritiske diskursanalyse af teksten konkluderer jeg, at *Mesa per l'Ensenyament en Valencià*'s valg af manifestet som medie, giver budskabet opmærksom i kraft af sin utraditionelle form. Jeg identificerer en række diskurser i teksten, hvis karakteristika ikke indikerer en ændring i denne form for minoritetsdiskurs. Af den sociale praksis kan konkluderes, at manifestet har været årsag til en ændring i hverdagen, om end det er tvivlsomt, hvorvidt det er manifestets diskurs eller andre sociale årsager, der ligger bag.

5 Den diskurspsykologiske indgangsvinkel

Widdicombe og Wooffitt's særlige indgang til diskursanalysen er, hvordan folk kan trække på en bestemt diskurs som en ressource ved beskrivelsen/fremstillingen af en begivenhed (Jørgensen 1999: 138). Med dette menes, at en aktør har flere diskurser at vælge imellem og, at denne foretager et mere eller mindre bevidst valg alt efter, hvordan han/hun ønsker at fremstille begivenheden. Det er dette aspekt, jeg ønsker at udnytte til belysningen af manifestet. Efterfølgende gør jeg rede for de retoriske virkemidler i manifestet

5.2 Retoriske virkemidler

Manifestet benytter sig ofte af formuleringer i 3. person pluralis, hvilket gør at folket drages ind i teksten og identificerer sig med den og dets budskab. Sproget er *nuestra* (1.3) og bliver derved emotionelt ladet. Om dem der ønsker dette, *nuestro pueblo* (1.8-9), bruges *comprometidos*, de betegnes som stolte af deres bagland og bekymrede for deres sprogs tilstand. Et ord som *comprometidos* er anvendeligt i denne sammenhæng, da de færreste vil sætte sig udenfor den gruppe af borgere i Valencia, som er *comprometidos* mht. deres sprog. Selv de, for hvem det har mindre betydning, om lærere og andet administrativt personale taler valenciansk, vil sandsynligvis ikke sætte sig udenfor denne gruppe. Da der bliver sat lighedstegn mellem sprog og regional stolthed, antydes det, at en afvisning af dette krav ville være det samme som at fornægte sine rødder. Derved samler manifestet en større gruppe bag sig, end det ville være tilfældet, hvis de havde ladet sproget stå alene. Budskabet bliver, at sproget, der tilhører befolkningen, har brug for hjælp. I yderste instans kunne dette foranledige, at enkelte ”rabiater” forkæmpere mobiliserer folket, da ingen ønsker at sætte sig udenfor fællesskabet. De er jo også fra Valencia og stolte af det, selvom det sproglige måske har mindre betydning.

Efter manifestets udsagn er *el patrimonio cultural* i øjeblikket i en så svær situation, at det skal forsvares (1.13). Hvis noget skal forsvares, er der nogen, der angriber. På denne måde tegner forfatterne et fjendebillede om end her udefineret. Senere bliver anklagen rettet mod staten, der konstitueres som fjenden (1.31). Valenciansk er i en så svær situation, at *Generalitat Valenciana* må forsvare sproget. Det defineres ikke nærmere, hvad det er, der bør

gøres på trods af, at manifestet udtrykker nødvendigheden af en *normalización/recuperación* (1.2/14) af sproget. Med ordet *recuperar* indikeres det, at sproget allerede har været tabt, hvilket jeg forholder mig kritisk til. Valenciansk er hermed parat til at blive erobret tilbage; en klar mission, som læserne kan stille sig bag. Jeg mener imidlertid, at der ikke er nogen grund til at sidestille sprog og regional stolthed. At være glad for og stolt af at være fra Valencia har intet at gøre med at stille sig bag dette ønske om reform. Forfatterne sidestiller tilslutningen til et historisk fællesskab med ønsket om en reform inden sprogpolitikken. Et retorisk træk, der tilsigter, at lokalpatrioter erklærer sig enige i dette manifests budskab. At det til en vis grad er lykkedes, kan aflæses i det massive fremmøde til lokale fester til støtte for valenciansk arrangeret af fagforeningerne bag manifestet (EP 1/4-01 og EP 2/4-01).

5.3 Opsummering af diskurspsykologi

Diskurspsykologien viser, brugt på manifestet, hvilken virkning ordvalget har. Ophavsmændene har tydeligvis forfattet manifestet med ønsket om at få opmærksomhed ved at betone elementer, der rammer bredt i befolkningen. Dette opnås ved at fremhæve fællesskabet og ved at understrege den problematiske situation for det valencianske sprog.

6 Vurdering af teoretiske redskaber

Efter at have benyttet diskursanalysen til at besvare mit hovedspørgsmål, er en vurdering af metodens brugbarhed på sin plads. Hvordan tilgangene bidrager til at svare på problemformuleringen, har jeg kort redegjort for i 4.4 og 5.2. Efterfølgende vurderer jeg kort metodernes generelle anvendelighed. Jeg besvarer dette i to omgange, da jeg vurderer de benyttede tilgange, kritisk diskursanalyse og diskurspsykologi, hver for sig.

6.2 Kritisk Diskursanalyse

Fairclough's arbejdsmetode er en begrebsekspllosion, hvilket gør den svær at håndtere. Den undersøgende skal selv sammensætte analysen, og derved dækker kritisk diskursanalyse over et særdeles bredt spektrum af fremgangsmåder. Resultatet er, at det er problematisk at validere det endelige resultat, eftersom det er svært at afgøre, hvad der gør en fremgangsmåde korrekt og en anden forkert. Forcen ved Fairclough's model er, at den medtager det sociale aspekt, og efter min mening er det denne del, der gør det værd at beskæftige sig med kritisk diskursanalyse.

6.3 Diskurspsykologi

Når diskurspsykologien benyttes til analyse af empiri, er det på sig plads at være kritisk overfor resultatet. I eksemplet med manifestet kan det være nærliggende at konkludere, at der har stået retorisk velbegavede folk bag med ønsket om at manipulere. Diskurspsykologien har ikke som formål at afsløre sådanne intentioner, men en sådan tolkning er nærliggende. Widdicombe og Wooffitt ønsker derimod at beskrive den virkning, valget af beskrivelsesform har. Her holder tilgangen sig tæt op af socialkonstruktionismen. Diskurspsykologi giver indblik i retoriske effekter, men er mere velegnet til interviews, hvor folk aktivt skaber en identitet.

7 Konklusion

Mens det er svært at forestille sig *Comunidad Valenciana* som en aktør på den internationale scene i samme grad som Baskerlandet og Katalonien, kan udsendelse af *Manifest pel requisit lingüístic* imidlertid være medvirkende til, at regionen får større opmærksomhed inden for landets grænser.

Dette er endnu op til fremtiden at afgøre, men det står klart, at *Mesa per l'Ensenyament en Valencià* vil gøre et stort arbejde for at fastholde opmærksomheden på det valencianske sprog og regionens særpræg. Med *Manifest pel requisit lingüístic* har de formuleret en bred opfordring til politikerne og det valencianske samfund som helhed, og diskussionen opstået efter offentliggørelsen vil sandsynligvis holde debatten i gang nogen tid endnu.

Efter at have analyseret manifestet konkluderer jeg, at ændringen i den sociale praksis skyldes en blanding af folkelig opbakning og effektfulde proklamationer. Ved at benytte kombinationen af diskurser beskrevet i analysen, lykkes det for *Mesa per l'Ensenyament en Valencià* at få en stor del af den valencianske befolkning i tale. Manifestets formuleringer rammer valencianerne på en måde, der får lokalpatriotismen frem samtidig med, at de lovmæssige henvisninger indikerer, at der er tale om et fredeligt opråd, der ikke ønsker et afgørende opgør med centralstaten.

Denne opgave åbner for flere muligheder, hvad angår uddybning af emnet. Eksempler herpå er en undersøgelse af det valencianske sprog sammenlignet med det katalanske, af det reelle behov for styrkelse af valenciansk og af de politiske motiver bag udsendelsen af *Manifest pel requisit lingüístic*. Det vil for mig være oplagt at gå i dybden med nogle af disse i senere opgaver, og især nyere materiale om den sproglige virkelighed i *Comunidad Valenciana* ville have min interesse.

Ændringen i den lovmæssige praksis åbner for spørgsmålet om, hvorvidt *Comunidad Valenciana* kan beskyldes for at overtræde artikel 7.3 i *El Estatuto*, der har følgende ordlyd: *Nadie podrá ser discriminado por razón de su lengua*. Stof til endnu en opgave...

LITTERATURLISTE

BØGER

Aja, Eliseo: *El Estado autonómico. Federalismo y hechos diferenciales*. Alianza Editorial, Madrid, 1999

Fairclough, Norman: *Discourse and social change*. 8. udgave i paperback. Polity Press, Cambridge, 2002

Frello, Birgitta: *Det nationale som diskurs, et teoretisk perspektiv og i diskurs: danske mediers fremstilling af konflikten i eks-Jugoslavien*. Reproserien, Institut for Kultursociologi, 1994

Hjort, Katrin (red.): *Diskurs. Analyser af tekst og kontekst*. Samfundslitteratur, Frederiksberg, 1997

Jørgensen, Marianne Winther; Phillips, Louise: *Diskursanalyse som teori og metode*. Roskilde Universitetsforlag, Frederiksberg, 1999

Molas Ribalta, Pere: *Edad Moderna (1474-1808), Manual de Historia de España*. 4. udgave. Espasa Calpe, Madrid, 1988

Núñez Seixas, Xosé Manoel: *Los nacionalismos en la España contemporánea (siglos XIX y XX)*. Hipótesi, Barcelona, 1999

Rienecker, Lotte. *Den gode opgave – arbejdsprocesser og kvalitetskriterier i opgaver på Humaniora*. Gyldendal, København, 1997

Sanelo, Manuel Joaquín: *El diccionario valenciano-castellano*. Sociedad Castellonense de Cultura, Castellón de la Plana, 1964

Siguan, Miguel: *España plurilingüe*. Alianza Editorial, Madrid, 1992

ARTIKLER FRA WWW.ELPAIS.ES

Caballer, Neus: *El Consell exigirá el requisito lingüístico en las oposiciones de acceso a la enseñanza de 2002*. El País, 10. maj 2001

Franch, Vicent: *Requisito*. El País, 4. april 2001

Solbes, Rosa: *Trobades*. El País, 1. april 2001

Vázquez, Cristina: *Las "trobades" reúnen a unas 70.000 personas en defensa del valenciano*. El País, 2. april 2001

(uden forfatter): *Escola Valenciana celebra hoy sus "trobades" en cinco comarcas*. El País, 1. april 2001

INTERNETSIDER

Comisiones Obreras
<http://www.ccoo.es>

Manifest pel requisit lingüístic
http://www.ccoo.upv.es/Valenciano/Requisit_linguistic/Requisit.html

Estatut de Autonomía
<http://www.igsap.map.es/cia/dispo/est-valencia.htm>

La Constitución
<http://alcazaba.unex.es/constitucion/indice.html>

Diari Oficial de la Generalitat Valenciana
<http://www.gva.es>

Dekret om lovændring
<http://www.pre.gva.es/dogvweb/cindex.htm>

Ley sobre Uso y Enseñanza del Valenciano, LUEV
http://noticias.juridicas.com/base_datos/CCAA/va-l4-1983.html

Real Academia Española
<http://www.rae.es/>

El País
<http://www.elpais.es>

Federación Escola Valenciana
<http://www.fev.org>

Las personas que firmamos, comprometidas en la recuperación y la normalización del valenciano y preocupadas por la situación minoritaria en la que se encuentra todavía nuestra lengua, especialmente en el ámbito público,

MANIFESTAMOS:

El valenciano es lengua oficial, y además, "histórica y propia de nuestro pueblo del cual constituye la más peculiar seña de identidad" según reconoce l' Estatut d' Autonomía y la Llei d'ús i ensenyament del valenciá (LUEV).

La LUEV declara que la Generalitat Valenciana tiene un compromiso irrenunciable en la defensa del patrimonio cultural de la comunidad autónoma y de una manera especial en la recuperación del valenciano.

Como lengua propia y oficial, el valenciano lo es también de todas las administraciones radicadas en nuestro territorio.

Por estos motivos los ciudadanos tenemos el derecho de relacionarnos en nuestra lengua con cualquiera de estas administraciones y estas tienen la obligación de atendernos así mismo en valenciano.

A pesar de esta oficialidad, el uso normal y sistemático de la lengua oficial y propia de los valencianos es todavía minoritaria y en algunas ocasiones excepcional entre las administraciones.

Una consecuencia necesaria de la oficialidad es que, si las administraciones han de atender a los ciudadanos en su lengua, el personal de estas administraciones ha de conocer las lenguas oficiales. Eso, que sucede con el castellano, no ocurre para el valenciano, en un grave acto de discriminación por parte de un estado que se define como de derechos e igualitario.

La situación es aun más discriminatoria contra el valenciano ya que el requisito de conocimiento de la lengua oficial y propia, que es normal para el personal de las administraciones en todas las otras comunidades autónomas de doble oficialidad lingüística y ha sido confirmado por el Tribunal Constitucional, se ha ignorado en la normativa valenciana, la cual tan sólo considera el conocimiento

del valenciano como un mérito o en el caso de los docentes sometidos a su futura adquisición de manera incontrolada.

A consecuencia,

PROPONEMOS

A LAS CORTES VALENCIANAS:

Que promuevan una ley que modifique el actual texto refundido de la Llei de la Funció Pública Valenciana y el resto de legislación valenciana apropiada en el sentido siguiente:

Todos los empleados públicos han de conocer necesariamente el valenciano para poder acceder a la función pública valenciana.

Este requisito se ha de exigir en cualquier administración pública que este comprendida dentro del ámbito de aplicación de la ley de la función pública valenciana y normativa concordante y sea cual sea la naturaleza jurídica de esta.

El conocimiento lingüístico del valenciano se ha de exigir previamente al acceso a cualquier lugar de trabajo de estas administraciones, como ocurre con los demás requisitos.

Todos los lugares de trabajo de las administraciones a las cuales se les aplique la legislación valenciana en materia de personal tienen que prever necesariamente este requisito lingüístico.

Hace ya mucho tiempo que todos estos requisitos lingüísticos están establecidos en la legislación del resto de las comunidades autónomas de doble oficialidad lingüística y han estado avalados y ratificados por varias sentencias del Tribunal Constitucional español.

Asi mismo, pedimos a las Cortes Valencianas que insten a las Cortes españolas para que promuevan la misma modificación en las leyes estatales a fin de que el requisito lingüístico sea exigible también a los empleados públicos de la administración central destinados a las comunidades autónomas de doble oficialidad lingüística.

INSTAMOS AL GOBIERNO:

Porque aplique el artículo 23.1 de la Llei d'us i Ensenyament del valenciá, en el sentido que exija el conocimiento de las dos lenguas oficiales como un requisito previo al acceso de la función pública docente.